

vurdering, vilde der vel have været Fare for, at heller ikke Omvurderingen havde fundet Sted; det har dog i nogen Grad rettet paa Forholdet, saaledes at der er kommet et lidt mere ligeligt Forhold mellem Ejendomsskylden og den virkelige Ejendomsværdi.

Jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme ind paa en nærmere Kritik af de bestaaende Skattelove. Jeg har flere Gange haft Lejlighed til at omtale de mange uheldige Bestemmelser, der findes i Skattelovene af 1903, Bestemmelser, der har virket meget uheldigt ikke mindst for Kommunerne, men som ogsaa i mange Tilfælde har virket saaledes, at der er blevet lagt en forøget Skattebyrde paa de smaa, medens Skattebyrden blev lettet for de store. Jeg skal, som sagt, ikke komme ind paa en nærmere Omtale af dette Spørgsmaal ved denne Lejlighed, idet jeg haaber, at naar vi igen kommer ind i normale Tilstande, vil et af de Spørgsmaal, som først maa komme paa Rigsdagens Dagsorden, være en Ændring af hele vor Skattelovgivning, herunder ogsaa de kommunale Skattelove. Den foreslaaede Forhøjelse af Ejendomsskylden til Staten fra 1,10 til 1,65 pro mille kan jeg, som sagt, tiltræde, men jeg vil i denne Forbindelse henstille, at man ændrer Skattegrænsen, at man rykker den noget højere op. Jeg er i saa Henseende i fuldstændig Modstrid med Venstres Ordfører (N. Neergaard), der mente, at der ikke var megen Rimelighed i at undtage de smaa Ejendomme helt op til 10,800 Kr., men mente, at skulde vi have denne Forhøjelse, skulde den føres til Bunds. Det vil jeg absolut protestere imod. Der kunde snarere være Anledning til at rykke Grænsen noget højere op, og jeg vil i alt Fald mene, at man burde gaa op til 12,800 Kr., det mener jeg ikke vilde være for højt. Til den højtærede Finansminister, der naturligtvis først og fremmest tænker paa Statskassen, skal jeg sige, at hvis det skulde vise sig, at de finansielle Forhold nødvendiggjorte det, skulde jeg ikke være utilbøjelig til, for at faa denne Grænse rykket højere op, at gaa med til en Forhøjelse af Promillen, da jeg mener, det vilde være rigtigt, at man fritog Ejendommene helt op til den nævnte Grænse. Hensigten med denne Lejlighedslov maa vel være at tage en Merskat af den Merværdi, og man kan godt sige: den hermed følgende forhøjede Indkomst, der skyldes Krigskonjunkturerne. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at dette er Hovedformaalet med denne For-

højelse af Ejendomsskylden, og jeg tror, at naar man skal finde, hvor denne Forhøjelse særlig er indtraadt, er det for de store og største Ejendommers Vedkommende, dèr er det, man først rigtig mærker den. Jeg finder det derfor overordentligt heldigt, at Finansministeren har indført en saadan Undtagelse for de smaa Ejendomme, men jeg henstiller som sagt, at man gaar endnu noget højere op, thi derved tror jeg, man rammer mere retfærdigt, end hvis man følger Lovforslaget.

Jeg er ganske enig med den højtærede Finansminister i, at den Forhøjelse af Ejendomsskylden, som her foreslaas, er meget overkommelig, og jeg mener, at der ikke er nogen som helst Anledning til at tage saa stærkt paa Veje i Anledning af, at dette Lovforslag er fremkommet. Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) mente, at Ejendomsskylden ikke var Udtryk for en økonomisk Evne. Det kan jeg ikke erkende, og navnlig kan jeg ikke erkende det paa det nuværende Tidspunkt. Den stærke Forøgelse i Værdien af faste Ejendomme, som har fundet Sted under Krigen, baade for en Række Ejendomme i Byerne, men navnlig for Landejendommene, er Udtryk for en betydelig Forøgelse af de paagældendes Skatteevne, navnlig da der, som det ærede Medlem beklagede, ikke dermed er fulgt en Forhøjelse af Formueskatten. Men saa vilde det være endnu mere berettiget, at man i et Lovforslag som dette indførte en Forhøjelse af Ejendomsskylden. Det ærede Medlem talte om, at man i Lovforslaget mærkede en stærk Bestræbelse for at skaane Husmændene. Ja, men er der egentlig noget urigtigt i det? Jeg finder det er i høj Grad rigtigt, at man, lige saavel som man, naar der er Tale om Skat paa Indtægt og Formue, i første Række tager Sigte paa de store Indkomster og Formuer, da ogsaa, naar der er Tale om Beskatning af fast Ejendom, ved en ekstraordinær Lov som denne i alt Fald i nogen Grad søger at lægge Skatten paa de Steder, hvor Konjunkturerne har vist sig særlig gunstige, og det, mener jeg, er Tilfældet for de større Ejendommers Vedkommende, og det gælder for øvrigt baade for Land og for By.

Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) udtalte sin Beklagelse af, at der ikke var levnet Ejerne af disse Ejendomme Adgang til at vælte denne Skattebyrde over paa Lejerne, men man havde bestræbt sig for gennem anden Lovgivning at forhindre, at en saadan Overvæltning